

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžk/16/2018
Identifikačné číslo spisu: 1205231308
Dátum vydania rozhodnutia: 28.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1205231308.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobkyne (sťažovateľky): Ing. W. H., bytom V. XX, XXX XX Z., zastúpený: JUDr. Miloš Škorec, advokát, Svätoplukova 28, 821 08 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo práce a sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, Špitálska 4-8, 816 43 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UŠS-3955/2005 zo dňa 31.03.2005, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/362/2006-109 zo dňa 21. februára 2017 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/362/2006-109 zo dňa 21. februára 2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Úrad pre štátnu službu (právny predchodca žalovaného ďalej iba „žalovaný“) vydal dňa 25.01.2005 rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru číslo: 1474/2005, ktorým štátnozamestnanecký pomer žalobkyne, vymenovanej do funkcie samostatný radca Úradu pre štátnu službu v stálej štátnej službe, skočil dňa 31.01. 2005 podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej iba „zákon“ alebo „zákon č. 312/2001 Z.z.“). Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplývalo, že podľa čl. 1 rozhodnutia predsedu úradu pre štátnu službu z 20.01.2005 o organizačnej zmene sa dňom 31.01.2005 zrušilo v odbore získavania a výberu štátnych zamestnancov jedno štátnozamestnanecké miesto - samostatný radca, ktorý zabezpečoval samostatné odborné spracúvanie rozhodnutí, riadenie, koordinovanie a usmerňovanie aktivít v oblasti získavania a výberu štátnych zamestnancov, na ktoré bola žalobkyňa vymenovaná. Prvostupňový orgán verejnej správy mal za to, že vhodné voľné štátnozamestnanecké miesto, pre výkon ktorého by žalobkyňa spĺňala kvalifikačné predpoklady, a ktoré by mohol ponúknuť žalobkyňi na vykonávanie štátnej služby nemal.

2. Žalobkyňa podala proti prvostupňovému rozhodnutiu odvolanie v ktorom uviedla, že štátnozamestnanecké miesto samostatný radca v Odbore získavania a výberu štátnych zamestnancov (ďalej len „OZVŠZ“) bolo rozhodnutím o organizačnej zmene zrušené k 31.01.2005 o čom bol dňa

25.01.2005 s ňou uskutočnený pohovor. S trvalým preložením podľa § 29 ods. 4 zákona nesúhlasila, nakoľko jej žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto nebolo ponúknuté. Nakoľko jej nebolo ponúknuté voľné štátnozamestnanecké miesto za účelom trvalého preloženia podľa § 29 ods. 4 zákona, považuje skončenie tohto pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona za neplatné.

3. Žalovaný napadnutým rozhodnutím zo dňa 31.03.2005 zamietol odvolanie žalobkyne z 02.02.2005 a potvrdil rozhodnutie žalovaného č. 1474/2005 zo dňa 25.01.2005 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne.

4. Žalobkyňa podala dňa 26.05.2005 na Okresný súd Bratislava IV žalobu, ktorou žiadala, aby súd vydal rozsudok, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalovaným je neplatné. Štátnozamestnanecký pomer naďalej trvá. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu platu v sume 14.510,- Sk za každý ukončený mesiac a alikvotnú časť z uvedenej sumy za začatý mesiac, t.j. náhradu platu za obdobie počnúc 1. februárom 2005 až do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku vrátane.

5. Podaním Okresného súdu Bratislava IV č. 7C 207/05 zo dňa 25.11.2005 bol spis zaslaný na ďalšie konanie na Okresný súd Bratislava II, ktorý uznesením sp. zn. 51C/26/2005 zo dňa 28.08.2006 vec z dôvodu vecnej nepríslušnosti postúpil Krajskému súdu v Bratislave.

6. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že dňa 08.12.2003 bola zaradená do stálej štátnej služby u žalovaného na funkciu hlavný radca - predstavený - vedúci oddelenia výberových konaní v odbore získavania a výberu štátnych zamestnancov. Po organizačnej zmene od 01.07.2004 bola zaradená do stálej štátnej služby u žalovaného ako samostatný radca - opis funkcie - samostatné odborné spracúvanie rozhodnutí; riadenie a koordinovanie a usmerňovanie aktivít v oblasti získavania a výberu štátnych zamestnancov.

7. Žalovaný rozhodnutím zo dňa 20.01.2005 o organizačnej zmene zrušil ku dňu 31.01.2005 uvedené štátnozamestnanecké miesto a dňa 25.01.2005 vydal prvostupňové rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru ku dňu 31.05.2005 z dôvodu § 40 ods. 2 písm. b/ zákona.

8. Dňa 25.01.2005 bol so žalobkyňou uskutočnený pohovor na ktorom ju informovali, že od 01.02.2005 sa vytvára v tom istom odbore nové miesto odborný radca - psychológ, na ktoré nespĺňa kvalifikačné predpoklady. Rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyňa neprevzala. Napadnuté rozhodnutie o zamietnutí odvolania prevzala dňa 27.04.2005, ale zastávala názor, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru postupom podľa § 40 ods. 2 písm. b/ je neplatné.

9. Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 2S 362/2006-33 zo dňa 23.10.2006 uložil žalobkyni, aby v lehote do 15 dní od doručenia uznesenia opravila znenie konečného návrhu (ako navrhuje, aby súd rozhodol - návrh znenia rozsudku). Žalobkyňa podaním doručeným súdu dňa 08.12.2006 „Oprava žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia predsedu Úradu pre štátnu službu č. UŠS-3955/2005 zo dňa 31. marca 2005“ a žiadala, aby súd po prejednaní veci vydal tento rozsudok:

„Krajský súd v Bratislave zrušuje rozhodnutie právneho predchodcu žalovaného - Úradu pre štátnu službu č. UŠS 3955/2005 zo dňa 31.03.2005 v celom rozsahu ako aj rozhodnutie Úradu pre štátnu službu č. 1474/2005 zo dňa 25.01.2005 v celom rozsahu a vec vracia žalovanému orgánu na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni funkčný plat patriaci žalobkyni odo dňa 1.2.2005 do právoplatnosti tohto rozsudku v sume jej funkčného platu 14.510,- Sk mesačne za každý ukončený mesiac a jeho príslušnú časť za neukončený mesiac, pripadajúce na obdobie odo dňa 1.2.2005 do právoplatnosti tohto rozsudku, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je ďalej povinný zaplatiť žalobkyni trovy konania a to do troch dní od doručenia rozsudku.“

10. Krajský súd v Bratislave napadnuté rozhodnutie žalovaného č. UŠS-3955/2005 zo dňa 31.03.2005 ako aj rozhodnutie Úradu pre štátnu službu č. 1474/2005 zo dňa 25.01.2005 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovaný bol

povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 732,12 eur na účet právneho zástupcu žalobcu do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

11. Voči tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 6Sžo/430/2009 zo dňa 24.11.2010 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 362/2006-73 zo dňa 21.07.2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že prvostupňový súd sa nezaoberal otázkou prípustnosti zmeny návrhu v zmysle ustanovenia § 95 ods. 2 OSP v spojení s § 246c OSP ako aj z pohľadu § 250b ods. 1 OSP, pokračoval v konaní o zmenenom návrhu, i keď o zmene návrhu nerozhodol, považujúc ho zrejme len za opravu tak, ako to označila žalobkyňa vo svojom podaní. V ďalšom konaní bolo potrebné rozhodnúť aj o časti výroku, ktorým krajský súd zamietol zvyšok žaloby, ktorou žalobkyňa žiadala priznanie ušlej mzdy a bude potrebné vylúčiť ho na samostatné konanie a postúpiť vecne príslušnému súdu.

12. Krajský súd v Bratislave s poukazom na zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/430/2009 vydal uznesenie č. k. 2S 362/2006-97 zo dňa 26.02.2016, ktorým vylúčil na samostatné konanie návrh, ktorým žalobkyňa žiadala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni funkčný plat patriaci jej odo dňa 01.02.2005 do právoplatnosti rozsudku v sume jej funkčného platu 481,64 eur (14.510,- Sk) mesačne za každý ukončený mesiac a jeho príslušnú časť za neukončený mesiac, pripadajúce na obdobie odo dňa 01.02.2005 do právoplatnosti rozsudku, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vylúčený návrh súd po právoplatnosti tohto uznesenia postúpi Okresnému súdu Bratislava I.

13. Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 25.02.2016 č. k. 2S 362/2006-99 rozhodol tak, že:

„Súd pripúšťa zmenu žalobného petitu v nasledovnom znení:

Krajský súd v Bratislave zrušuje rozhodnutie právneho predchodcu žalovaného - Úradu pre štátnu službu č. UŠS 3955/2005 zo dňa 31.03.2005 v celom rozsahu ako aj rozhodnutie Úradu pre štátnu službu č. 1474/2005 zo dňa 25.01.2005 v celom rozsahu a vec vracia žalovanému orgánu na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni funkčný plat patriaci žalobkyni odo dňa 1.2.2005 do právoplatnosti tohto rozsudku v sume jej funkčného platu v sume 14.510,- Sk mesačne za každý ukončený mesiac a jeho príslušnú časť za neukončený mesiac, pripadajúce na obdobie odo dňa 1.2.2005 do právoplatnosti tohto rozsudku, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je ďalej povinný zaplatiť žalobkyni trovy konania a to do troch dní od doručenia rozsudku.“

14. Krajský súd v Bratislave, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci podľa ustanovenia §10 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), preskúmal napadnuté rozhodnutie a dospel k záveru, že žaloba nebola dôvodná.

15. Krajský súd preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. UŠS 3955/2005 zo dňa 31.03.2005, ktorým bolo podľa § 138 ods. 1 písm. e/, ods. 6 zákona č. 312/2001 Z.z. odvolanie žalobkyne z 02.02.2005 zamietnuté a rozhodnutie predsedu Úradu pre štátnu službu č.: 1474/2005, zo dňa 25.01.2005 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyni potvrdené.

16. Krajský súd v rozhodnutí konštatoval, že v prípade žalobkyni došlo k zrušeniu jej štátnozamestnaneckého miesta ku dňu 31.01.2005 žalovaný nemal voľné iné štátnozamestnanecké miesto, pretože podľa Zoznamu voľných štátnozamestnaneckých miest ku dňu 25.02.2005 (správne malo byť 25.01.2005) pod poradovým č. 1 až 5 bolo vypísané výberové konanie, na štátnozamestnanecké miesta pod poradovým č. 5 a 6 (správne malo byť č. 6 a 7) Zoznamu na tieto voľné štátnozamestnanecké miesta nemala žalobkyňa kvalifikačné predpoklady, na miesto pod poradovým č. 6 bolo potrebné vysokoškolské vzdelanie II. stupňa právnického smeru, pod poradovým č. 7 bolo potrebné vysokoškolské vzdelanie II. stupňa v odbore psychológia.

17. Ďalej krajský súd uviedol, že obsadzovanie voľného štátnozamestnaneckého miesta patrilo výlučne do kompetencie vedúceho úradu a teda mohol žalobkyni ponúknuť iba voľné štátnozamestnanecké miesto, čo v danom prípade nebolo možné, pretože v tom čase u žalovaného nebolo voľné štátnozamestnanecké miesto a preto jej nemohol ponúknuť iné štátnozamestnanecké miesto. Ako

vyplýva z ustanovenia § 40 ods. 2 písm. b/ zákona žalovaný mohol ponúknuť žalobkyni iba voľné štátnozamestnanecké miesto

18. Žalobkyňa vo včas podanej kasačnej sťažnosti uviedla, že krajský súd bez akéhokoľvek zdôvodnenia zmenil svoje rozhodnutie, žalobu zamietol a konanie žalobkyne v bodoch 35 a 36 označil ako v súlade so zákonom. Táto zmena rozhodnutia krajského súdu nespočívala ani vo viazanosti právnym názorom kasačného súdu, pretože najvyšší súd v uznesení zo dňa 21.07.2009, ktorým zrušil rozsudok krajského súdu sa vecou meritórne nezaoberal. Rozsudok je arbitrárny, keďže súd bez doplnenia dokazovania a bez zmeny skutkového stavu dospel bez akéhokoľvek vysvetlenia k protichodnému právnemu záveru.

19. Ďalej mala žalobkyňa za to, že uvedeným postupom krajský súd porušil právo žalobkyne na spravodlivý súdny proces. Súčasťou toho v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky ako aj v článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ľudských právach zakotveného práva je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, najmä aké dôvody viedli súd k prijatiu rozhodnutia - v uvedenom prípade zmeny rozhodnutie bez zmeny skutkového stavu a vyhodnotenia nových dôkazov. Absencia riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia má za následok odňatie možnosti náležite skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu krajského súdu, voči ktorému chce účastník konania využiť možnosť opravného prostriedku.

20. Žalobkyňa uviedla, že skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru musí predchádzať ako zrušenie štátnozamestnaneckého miesta, tak aj nesúhlas štátneho zamestnanca s jeho trvalým preložením podľa § 29 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z.z., avšak ponukovú povinnosť žalovaný nikdy nenamietal. Podmieňoval ju však reálnou existenciou iného štátnozamestnaneckého miesta, ktoré by mohol ponúknuť.

21. Podľa žalobkyne ustanovenie § 40 ods.2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z.z. v znení platnom v čase vydania rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu sa nezaobera možnosťou ponúknutia voľného štátnozamestnaneckého miesta služobným úradom. Uvedený paragraf stanovuje jednu z dvoch podmienok skončenia štátnozamestnaneckého pomeru nesúhlas štátneho zamestnanca, s ktorým sa štátnozamestnanecký pomer končí, s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z.z. Vyjadrenie nesúhlasu je prejav vôle, smerujúci k odmietnutiu návrhu. Aby štátny zamestnanec s ktorým sa štátnozamestnanecký pomer končí mohol odmietnuť návrh, musí mu byť takýto návrh predložený. Splnenie podmienok § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z.z. predpokladá existenciu ponuky trvalého preloženia na voľné štátnozamestnanecké miesto zo strany služobného úradu (žalovaný v konaní sám potvrdil, že nikdy ponuku žalobkyni nedal) a nezbavuje služobný úrad ponukovej povinnosti v prípade neexistencie voľného štátnozamestnaneckého miesta, tak ako to urobil zákonodarca v novele zákona č. 312/2001 Z.z. Na platné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru v zmysle § 40 ods. 2 písm. b/ bolo potrebné odmietnutie ponúknutého voľného štátnozamestnaneckého miesta žalobkyňou. Uvedený prejav vôle žalobkyňa nikdy nemohla vykonať (a účastníci konania ani nikdy nepopierali, že by žalobkyňa prejavila nesúhlas) lebo jej nebol žalovaným predložený návrh na trvalé preloženie podľa § 29 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z.z. Bolo teda povinnosťou žalovaného v prípade rušenia štátnozamestnaneckého miesta, počítať s ponukovou povinnosťou podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z.z. a prípadne nevypísať všetkých 5 štátnozamestnaneckých miest na výberové konanie.

22. Žalobkyňa v kasačnej sťažnosti navrhla, aby kasačný súd po preskúmaní veci a zistení dôvodnosti kasačnej sťažnosti rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/362/2006-109 zo dňa 21.02.2017 zrušil a v celom rozsahu a vrátil späť ma ďalšie konanie alebo zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a zaviazal žalovaného na náhradu 100 % trov konania na krajskom súde a na kasačnom súde v prospech žalovanej.

23. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobkyne uviedol, že štátnozamestnanecké miesto žalobkyne v dôsledku organizačnej zmeny zaniklo a žalovaný nemal v danom čase k dispozícii vhodné voľné štátnozamestnanecké miesto, ktoré by mohol žalobkyni ponúknuť. Vyjadrenie žalobkyne, že na platné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru bolo potrebné odmietnutie ponúknutého voľného

štátnozamestnaneckého miesta považoval žalovaný za značne nelogické, žalovaný nemohol v danom čase ponúknuť žalobkyni niečo s čím nedisponoval. Tvrdenie žalobkyne, že nevyjadrila svoj nesúhlas s trvalým preložením, lebo voľné miesto jej ponúkané nebolo, považoval žalovaný za irelevantné. Podľa žalovaného ponuková povinnosť sa vzťahuje iba na voľné štátnozamestnanecké miesta, preto tvrdenie žalobkyne žalovaný považuje za absurdné, keďže ako uviedol, jednak zamestnávateľ môže ponúknuť iba niečo, čím disponuje a taktiež zamestnanec môže prejavíť súhlas alebo nesúhlas iba s jestvujúcim, kvalifikačne vhodným pracovným miestom.

24. Ďalej žalovaný k vyjadreniam žalobkyne, že bolo povinnosťou žalovaného v prípade zrušenia štátnozamestnaneckého miesta, počítať s ponukovou povinnosťou a prípadne nevypísať všetkých 5 štátnozamestnaneckých miest na výberové konanie uviedol, že štátna služba je budovaná na zákonom stanovených princípoch a okrem iných princípoch profesionality a efektivity. Plniť úlohy, ktoré ukladá zákon je primárnou povinnosťou každého orgánu štátnej správy. Organizačné zmeny sú často nevyhnutné a spôsobené objektívnymi dôvodmi. Možnosť realizácie organizačnej zmeny nie je podmienená skutočnosťou, že namiesto zrušovaných miest sa súčasne vytvorí nové miesta, ktoré budú spĺňať požiadavku vhodných voľných miest. Uskutočnenie organizačnej zmeny taktiež nemožno podmieňovať tým, že zrušiť konkrétne miesto možno len v prípade, ak existuje iné vhodné štátnozamestnanecké miesto, ktoré musí služobný úrad ponúknuť dotknutému štátnemu zamestnancovi pred skončením štátnozamestnaneckého pomeru. Žalovaný navrhol aby najvyšší súd kasačnú sťažnosť v celom rozsahu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu.

25. Žalobkyňa podala repliku k vyjadreniu žalovaného ku kasačnej sťažnosti. Uviedla v nej, že bod 35 a 36 rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/362/2006-109 zo dňa 21.02.2017 neodôvodnil krajský súd akou výkladovou metódou k uvedeným záverom došiel. Žalovaný apeloval na logickosť postupu, že ak voľné vhodné miesto nemá, nemôže ho ponúknuť. Takýto skutkový stav neopravňuje služobný úrad ako štátny orgán, ktorý je oprávnený konať len na základe zákona v jeho medziach vykladať zákon v ktorom mu je uložená povinnosť ponúknuť trvalé preloženie na iné voľné miesto, tak že ak voľné miesto v čase ukončenia štátnozamestnaneckého pomeru nemá, nemusí splniť ponukovú povinnosť a zaobstarať si nesúhlas zamestnanca s ktorým končí štátnozamestnanecký pomer.

26. Žalobkyňa v nej ďalej uviedla, že služobný úrad je povinný počítať s ponukovou povinnosťou a prípadne nevypísať 5 štátnozamestnaneckých miest na výberové konanie. Odvolávanie sa žalovaného v tejto súvislosti na princíp efektivity a profesionality vykonávania personálnych zmien v štátnej službe a nevyhnutnosť a existenciu objektívnych dôvodov neobstojí, najmä ak výberové konanie na 5 voľných miest žalovaný vypísal 19.01.2005 a 20.01.2005 rozhodnutím č. 4 o organizačnej zmene v odbore získavania a výberu štátnych zamestnancov predseda úradu pre štátnu službu zrušil štátnozamestnanecké miesto žalobkyne.

27. Žalobkyňa namietala argumentáciu žalovaného, že podmienka odmietnutia voľného štátnozamestnaneckého miesta je nelogická, z dôvodu, že nesplnenie zákonom uloženej podmienky na ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru nemôže žalovaný ako štátny orgán považovať pri skončení pomeru za irelevantné, lebo § 40 ods. 2 písm. b/ zákona vyslovene uvádza „služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z dôvodu zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta v systemizácii, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4,...“

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný [§ 438 ods. 2 SSP], po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania, zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 SSP, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) preskúmal vec a došiel k záveru, že kasačná sťažnosť je v zmysle § 462 ods. 1 SSP dôvodná, a preto rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. o zrušení napadnutého rozsudku a o vrátení veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

29. Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z.z., štátneho zamestnanca možno s jeho súhlasom trvale

preložiť na vykonávanie štátnej služby v tom istom služobnom úrade do iného odboru štátnej služby, do iného služobného úradu toho istého odboru štátnej služby alebo do iného služobného úradu iného odboru štátnej služby a v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení opis štátnozamestnaneckého miesta.

30. Podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z.z. v prípravnej štátnej službe, v stálej štátnej službe alebo dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z týchto dôvodov:

zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta v systemizácii, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4, v tom prípade sa štátnemu zamestnancovi poskytne náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu, a ak štátnozamestnanecký pomer trval dlhšie ako dva roky, poskytne sa mu náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu; to neplatí, ak ide o štátneho zamestnanca podľa § 25 ods. 2 písm. c/.

31. Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z. (v znení zmeny zákonom č. 728/2004 Z.z.), systemizácia podľa tohto zákona je počet štátnozamestnaneckých miest štátnych zamestnancov v rozpočtových kapitolách a v ich rámci v služobných úradoch alebo skupinách služobných úradov.

32. Podľa § 12 ods. 9 citovaného zákona, systemizáciu schvaľuje vláda pri prerokovaní návrhu zákona o štátnom rozpočte na príslušný rozpočtový rok. Zmenu v systemizácii po schválení zákona o štátnom rozpočte vykoná vláda.

33. Podľa § 12 ods. 10 veta prvá citovaného zákona, zmeny v systemizácii schválenej podľa odseku 9, ktoré nezakladajú nárok na štátny rozpočet, okrem štátnozamestnaneckých miest, na ktoré sa vzťahuje osobný plat, a s výnimkou zvýšeného počtu štátnozamestnaneckých miest v jednotlivých rozpočtových kapitolách, schvaľuje správca rozpočtovej kapitoly.

34. Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že rozhodnutím predsedu Úradu pre štátnu službu z 20.01.2005 o organizačnej zmene sa podľa čl. 1 zrušil k 31.01.2005 v odbore získavania a výberu štátnych zamestnancov jedno štátnozamestnanecké miesto (samostatný radca - opis štátnozamestnaneckého miesta - samostatné odborné spracúvanie rozhodnutí; riadenie, koordinovanie a usmerňovanie aktivít v oblasti získavania a výberu štátnych zamestnancov). Podľa čl. 2 sa vytvorilo k 01.02.2005 v odbore získavania a výberu štátnych zamestnancov jedno štátnozamestnanecké miesto (odborný radca - opis štátnozamestnaneckého miesta - samostatné odborné špecializované činnosti spočívajúce najmä v analytickej činnosti, vo vyhodnocovaní výsledkov a v príprave podkladov na rozhodovanie v oblasti získavania a výberu štátnych zamestnancov z úrovne Úradu pre štátnu službu). V týždenníku „Profesia“ z 19.1. -25.1.2005/ročník 4/číslo 5 bolo uverejnené výberové konanie na obsadenie 5 štátnozamestnaneckých miest. Podľa Zoznamu voľných štátnozamestnaneckých miest na Úrade pre štátnu službu ku dňu 25.01.2005 boli voľné miesta:

1/ prípravná štátna služba - odborný radca (1) - odbor štátnej služby 1.02 - Financie- oddelenie rozpočtovania, financovania a správy úradu

2/ prípravná štátna služba - hlavný radca (1) - odbor štátnej služby 1.01 - Riadenie štátnej služby - odbor stratégií a riadenia ľudských zdrojov

3/ prípravná štátna služba - hlavný radca (1) - odbor štátnej služby 1.01 - Riadenie štátnej služby - odbor stratégií a riadenia ľudských zdrojov

4/ prípravná štátna služba - hlavný referent (1) - odbor štátnej služby 1.01 - Riadenie štátnej služby - odbor získavania a výberu štátnych zamestnancov

5/ prípravná štátna služba - hlavný radca (1) - odbor štátnej služby 1.07 - Kontrola, sťažnosti a petície, vnútorný audit - odboru kontroly,

6/ kancelária predsedu - samostatný radca - legislatívno-právne oddelenie

7/ odbor získavania a výberu štátnych zamestnancov - odborný radca.

35. Dňa 25.01.2005 bol so žalobkyňou uskutočnený pohovor, ktorý sa dotýkal organizačnej zmeny ku dňu 31.01.2005, ktorý odmietla podpísať. Žalobkyňa bola informovaná o organizačnej zmene v Úrade pre štátnu službu s tým, že od 01.02.2005 nemá pre ňu voľné štátnozamestnanecké miesta, ktoré by jej mohol ponúknuť, preto jej skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z.z. k 31.01.2005.

36. Dňa 25.01.2005 bolo vydané žalovaným rozhodnutie číslo: 1474/2005, ktorým štátnozamestnanecký pomer žalobkyne, vymenovanej do funkcie samostatný radca Úradu pre štátnu službu v stálej štátnej službe, skončí dňa 31.01.2005, ktoré taktiež odmietla žalobkyňa prevziať dňa 25.01.2005.

37. Žalobkyňa podala odvolanie proti rozhodnutiu o odvolaní zo štátnozamestnaneckého miesta z dôvodu uvedeného v § 40 ods. 2 písm. b/ zákona, v ktorom okrem iného uviedla, že s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4 nemohla súhlasiť, nakoľko jej žiadne voľné štátnozamestnanecké miesta neboli ponúknuté. Vzhľadom k tejto skutočnosti, t. j. že jej neboli ponúknuté voľné štátnozamestnanecké miesta za účelom trvalého preloženia podľa § 29 ods. 4, považuje skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona 312 za neplatné.

38. Dňa 31.03.2005 bolo vydané rozhodnutie č. UŠS - 3955/2005, ktorým žalovaný odvolanie žalobkyne zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie číslo: 1474/2014 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne.

39. Po dôkladnom preskúmaní kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku, pri súčasnom zohľadnení všetkých vyššie uvedených aspektov a záverov, najvyšší súd konštatoval, že rozhodnutiu krajského súdu chýba argumentačne zrozumiteľný a jasný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Krajský súd svoje rozhodnutie náležitým a dostatočne presvedčivým spôsobom neodôvodnil a odôvodnenie v bode 34 rozsudku považuje najvyšší súd za zmatečné.

40. Z ustanovenia § 139 ods. 2 SSP vyplýva, že argumenty uvádzané správnym súdom si nesmú navzájom odporovať. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej správny súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Zatiaľ čo vo výroku správny súd vyslovuje ako rozhodol, z odôvodnenia musí vyplynúť prečo tak rozhodol. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a preskúmateľné z pohľadu najvyššieho súdu.

41. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky predstavuje požiadavka riadneho odôvodnenia rozhodnutia jeden zo základných atribútov spravodlivého procesu. Dodržanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, nakoľko iba vecne správne a náležité, t. j. zákonom predpísaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, je spôsobilé napĺňať ústavné kritériá vyplývajúce pre neho jednak z Ústavy Slovenskej republiky, ako aj z Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

42. V zmysle ustanovení čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

43. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky taktiež vyplýva, že „Súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v

neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.“ (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.06.2008).

44. Najvyšší súd má za to, že z odôvodnenia rozsudku krajského súdu (body 34-36) nie je zrejmé, či žalovaný splnil ponukovú povinnosť v zmysle § 40 ods. 2 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z.z.. Taktiež z odôvodnenia rozsudku krajského súdu nie je zrejmé, prečo žalovaný pri osobnom pohovore dňa 25.01.2005 neponúkol žalobkyni aspoň jedno z piatich štátnozamestnaneckých miest, na ktoré boli vypísané výberové konania odo dňa 19.01.2005, pričom ani neuviedol, že by žalobkyňa nespĺňala kvalifikačné predpoklady všetkých piatich štátnozamestnaneckých miest. Žalovaný mal od 20.01.2005 na základe čl. 1 Rozhodnutia predsedu Úradu pre štátnu službu z 20.01.2005 vedomosť o organizačnej zmene ku dňu 31.01.2005, ktoré zrušilo v odbore získavania a výberu štátnych zamestnancov jedno štátnozamestnanecké miesto, na ktoré bola žalobkyňa vymenovaná.

45. Najvyšší súd má za to, že pri realizácii ponukovej povinnosti je potrebné skúmať možnosť žalovaného ďalej žalobkyňu zamestnávať, teda či žalovaný disponoval s voľným štátnozamestnaneckým miestom, ktoré by mohol ponúknuť, pričom táto možnosť sa posudzuje vždy v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Na druhej strane ponúkané voľné štátnozamestnanecké miesta by mali byť voľné, resp. neobsadené v deň, kedy sa realizuje ponuková povinnosť. V tomto prípade uchádzači o voľné štátnozamestnanecké miesta v Zozname č. 1-4 mali možnosť podať žiadosti spolu s požadovanými dokladmi do 02.02.2005 a štátnozamestnanecké miesto zo Zoznamu č. 5 do 28.01.2005. Najvyšší súd uvádza, že účelom ponukovej povinnosti je ponúknuť zamestnancovi takú vhodnú prácu, ktorá sa podmienkam čo najviac približuje práci, ktorú štátny zamestnanec vykonával. Pokiaľ štátny orgán nemá voľné štátnozamestnanecké miesto, ktoré by zodpovedalo úrovni zrušeného štátnozamestnaneckého miesta, je povinný ponúknuť dotknutému štátnemu zamestnancovi akékoľvek voľné pracovné miesto, vrátane nižších kategórií voľných miest.

46. Podľa názoru najvyššieho súdu uvedený postup kvalifikuje rozhodnutie krajského súdu ako nepreskúmateľné. Je totiž povinnosťou súdov vo svojom rozhodnutí uviesť dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založili. Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je nepochybne požiadavka, aby sa príslušný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu.

47. V prejednávanej veci došlo k zjavnému rozporu právnych argumentov so skutkovými okolnosťami a zároveň v odôvodnení rozsudku (bod 34-36) absentovali jasné a zrozumiteľné odpovede na žalobkyňou uplatnené námietky, čím došlo k porušeniu práva na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 21/2015 zo dňa 20.01.2015).

48. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 2S/362/2006-109 zo dňa 21. februára 2017 podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude jasne definovať a ustáliť predmet konania, vec opätovne prejednať v medziach podanej správnej žaloby a následne rozhodnúť, pričom krajský súd bude povinný svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť. Kasačný súd zároveň zdôraznil, že krajský súd je viazaný právnym názorom kasačného súdu (§ 469 SSP).

49. Podľa § 467 ods. 3 SSP ak kasačný súd zruší rozhodnutie krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

50. Vzhľadom k tomu, že najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave a vec mu vrátil na ďalšie konanie a v kontexte s vyššie citovaným ustanovením o trovách kasačného konania, o nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne krajský súd.

51/ Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.